

závadu rozh. 6293 sb. n. s., neboť v něm není otázka tato řešena ex professo, nýbrž jen otázka, zda mezi právnické osoby v § 15 ex. ř. zmíněné, patří též »země«, čili nic. Nepochybil proto první soud, povoliv mobilární exekuci proti dlužící obci před tím, než měl po ruce prohlášení státního úřadu správního podle § 15 ex. ř. s výhradou jeho dodatného opatření; ovšem ale jest přitakati rekursnímu soudu, že měl první soud ihned po výkonu exekuce z moci úřední ono prohlášení si vyžádati a nečekati, až je opatří vymáhající věřitelka. První soud měl též vyřídití návrh na odklad exekuce v rekursu učiněný dříve nežli spisy k rozhodnutí o rekursu předložil.

Čís. 12306.

Vyhlášení konkursu za odvolacího řízení má sice v zápětí přerušení sporu, ale nemá ten účinek, že by ve sporu byly pak přípustné námitky nové, vyplynuvší teprve z toho, že byl vyhlášen konkurs.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv II 713/31.)

Procesní soud první stolice uznal žalovanou firmu povinnou vydati žalující firmě stroje. V odvolání vytýkala žalovaná, že není povinna plniti bez zajištění své vzájemné pohledávky podle § 21 konk. ř., poněvadž žalující firma upadla za sporu do konkursu a žalované strany nebyly a nemusily býti dříve špatné poměry majetkové žalobkyně známy. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, neshledav výtka žalované opodstatněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Prvý soud odsoudil žalovanou firmu k vydání strojů proti zaplacení útrat exekuce, obíraje se podle nařízení zrušovacího usnesení nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1930 jen tím, zda exekuce povolená proti žalující firmě zabavením jejího nároku na vydání strojů proti žalované znemožňuje jí plnění. Tuto otázku zodpověděl záporně, protože exekuce byla dne 11. března 1931 pro zaplacení pohledávky již dne 26. května 1930 zastavena. Odvolací soud sice správně pokládal námitku konkursu a vzájemného nároku v konkursu za novotu, ale přes to docela zbytečně a nepřípustně obíral se věcně novými, teprve v odvolání uplatněnými námitkami žalované, že mohla odpírati splnění z důvodu, že po vynesení rozsudku prvního soudu byl vyhlášen na jmění žalobkyně konkurs, že podle § 21 konk. ř. žalovaná nemusila bez zajištění své vzájemné pohledávky plniti, ježto jí nemusely býti známy špatné poměry žalobkyně, dále že žalované přísluší stihací právo ke strojům dle § 45 konk. ř. a že může podle § 19 konk. ř. započítati i své další vzájemné pohledávky. K těmto novotám neměl odvolací soud vůbec přihlížeti. Žalovaná mohla po případě, minila-li, že nárok její je následkem konkursu staven nebo že zanikl, uplatniti své nároky žalobou podle § 35 ex. ř. Ježto dovolatelka uplatňuje v dovolání zase jen nesprávné právní posouzení a rozpory se spisy ohledně námitek jako

novoty nedovolených, nemůže se odvolací soud pustiti do věcného přezkumu jejich právního posouzení a do rozboru, zda v tom směru odporují předpoklady odvolacího soudu spisům. Proto dovolání nebylo lze vyhověti. Vyhlášení konkursu za odvolacího řízení mělo sice v zá-pětí přerušeni sporu, ale nemělo toho účinku, že by ve sporu byly pak přípustné námitky nové, vplynuvší teprve z toho, že byl vyhlášen konkurs.

Čís. 12307.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Jako domiciliát může býti udán kdokoliv, vyjímajíc směnečníka u cizí směnky a výstavce u vlastní směnky, může jím býti zejména i výstavce cizí směnky, remitent, indosant; jen, je-li udán směnečník cizí směnky nebo výstavce vlastní směnky jako domiciliát, jest sice směnka domicilována, ale s nevyplněným domicilem.

Domiciliát není ovšem směnečně zavázán ani směnečně oprávněn, nýbrž jest jen akceptantovým plnomocníkem, jsa zmocněn k placení jako akceptantův orgán, a účelem jeho ustanovení jest, že akceptant se zpravidla postará o směnečnou úhradu u domiciliáta a nemá se od něho žádati, by měl sám směnečnou částku pohotově.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv II 944/32.)

Směnečný platební příkaz proti přijatelům směnky ponechal procesní soud své stolice v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: V adrese zažalované směnky jsou uvedena jména obou žalovaných a jako bydliště prvžalovaného jsou udány P., spolužalované J. Pod adresou je razítkem vytištěna doložka »Splatno u firmy R. v Uh. Hradišti«. Hledíc k tomuto obsahu směnky jest nesprávný názor napadeného rozsudku, že jde jen o označení platební, nikoliv o domicil (§ 22 směn. zák.). Neboť o platebně lze mluviti jen, je-li platební místo ve směnce udané v trasátově bydlišti. Ale tomu tak není v souzeném případě, kde místo platební jest odlišné od bydliště trasátů. Zažalovaná směnka je proto směnkou domicilovanou, avšak bez údaje domiciliáta. Podle § 22 odst. (1) věta druhá směn. zák. má se v takovém případě za to, že směnečník sám chce platiti v platebním místě. Přes to však nemělo opominutí včasné protestace pro neplacení v zápětí ztrátu směnečných práv proti žalovaným příjemcům, ježto účinek tento nastává jen v tom ojedinělém případě, jde-li o domicilovanou směnku s vyplněným domiciliátem (§ 39 (2) směn. zák.). Směnka se měla zaplatiti u firmy R. (jež byla výstavcem a indosantem), jest však jasné, že firma R. sama neměla směnku zaplatiti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.